

## PO GLEDALIŠKI PREMIERI

# Na razpotju med bi in ne bi

V nedeljo so v okviru projekta Via Negativa v Stari elektrarni uprizorili "odvod" pohote

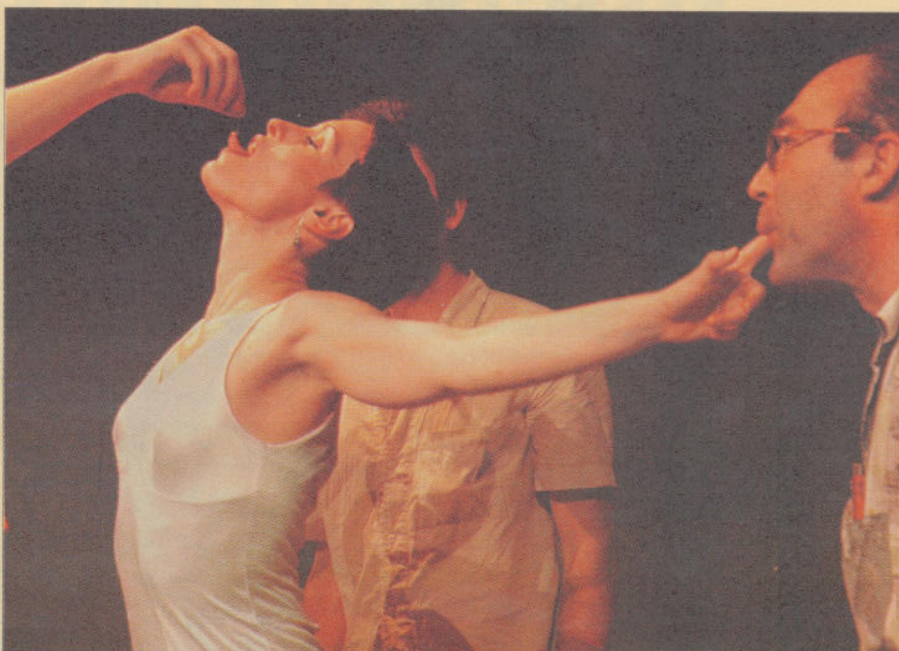
**ANA PERNE**

kultura@finance-on.net

Redno občinstvo Vie Negative (VN) je po štirih letih že navajeno, da se pred iztekom koledarskega leta zgodi premiera novega odvoda projekta, ki ga je leta 2001 koncipiral režiser **Bojan Jablanovec**. Če obnovimo: gre za sedemletni projekt, ki vsako leto na temelju raziskave enega izmed sedmih smrtnih grehov proizvede tako imenovani odvod v obliki (pogojno rečeno) gledališke predstave, pri čemer je v ospredju ukvarjanje z igro oziroma delom izvajalca in njegovo komunikacijo z občinstvom. Leta 2002 je bila v ljubljanski Moderni galeriji postavljena *Izhodiščna točka: jeza*, naslednje leto je bila obdelava požrešnosti, prikazana v Gledališču Glej v Ljubljani, naslovljena s *Še*, lani so na istem prizorišču izvedli s pohlepom oziroma lakomnostjo ukvarjajoč se *Incasso*, letos pa gledališki raziskovalci pohote v ljubljanski Stari elektrarni predstavljajo *Bi ne bi*.

Medtem ko se je Incasso začel s pobiranjem prostovoljne vstopnine, ki je bila pozneje uporabljena kot scenski material, *Bi ne bi* že na začetku vzpostavi prostor predverja. Ob vstopu na prizorišče dogajanja je pripravljena garderoba, poleg nje mize s šampanjcem in jagodami, del prostora pa ostaja zagrnjen z zaveso. To preddogajanje, pospremljeno z glasbo za sproščeno ozračje, ki zblizuje, je namenjeno vzpostavitvi komunikacije med izvajalci in njihovim občinstvom, saj se prvi, ki vedo, sprehajajo med drugimi, ki bodo šele izvedeli. Pri tem, denimo, sprašujejo tudi po telefonskih številkah, da bi pozneje vzpostavili stik.

Ob dvigu zaves, za katero se prikaže tribuna za občinstvo, se položaj spremeni: s tem, ko se posedejo med gledalci, izvajalci še vedno ohranjajo določeno bližino, a z uprizarjanjem



V okviru gledališkega raziskovalnega projekta Via Negativa režiserja Bojana Jablanovca, ki se sprašuje o sedmih smrtnih grehah, so na oder postavili četrto predstavo od osmih - **Bi ne bi** tematizira pohoto.

njihovih avtorskih, v nasprotju s prejšnjimi leti tokrat veliko bolj razkosanih prizorov/nastopov prihaja do vse večjega oblikovanja meje. Komunikacija z gledalci je sicer vseskozi ohranjena, z neposrednimi nagovori ponekod celo potencirana, a občinstvo, razen v posamičnih (prostovoljnih) primerih sodelovanja ostaja večinoma v svoji običajni poziciji. Vendar se težava ne pojavi pri umeščenosti, temveč pri poteku celote oziroma njeni strukturiranosti. Kaj kmalu se dogajanje, ki ga z močjo svoje navzočnosti uvede na odru pozneje vseskozi navzoča izvajalka, prevesi v nizanje vse manj učinkovitih prizorov. To pa povzroča ne le njegovo, temveč tudi dejansko, skorajda manifestativno ohlapnost občinstva. Do zastojev prihaja del-

no zaradi nepripravljenosti gledalcev za posamezne oblike sodelovanja - posebno ko gre za "animacijo" dveh penisov (ki pa se je na torkovi ponovitvi vendarle zgodila!), vendarle je takšen odziv že vnaprej predvidljiv. Ne pa tudi predviden, saj *Bi ne bi* očitno ostaja na razpotju, ki ga evocira naslov.

Letošnji odvod VN obstane tako na vmesni točki, marsikje nedodelan ali neizpeljan. Še več, če se je VN na svoji dosedanji poti, četudi pri sami izvedbi ne vselej docela uspešno, jasno osredotočala na izbrani smrtni greh oziroma raziskovala in gradila na temelju, ki ga ta predstavlja, pa se je tokrat z marsikatero provizorično rešitvijo izmaknila in s tem odmaknila od teme - pohote.